

"মৰমৰসন্তানসকল - ঘনে ঘনে পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা, পিতা হৈছে আত্মিক চাৰ্জন (চিকিৎসক) তোমালোকক নিৰোগী কৰি তুলিবলৈ এটাই ঔষধ দিয়ে - সন্তানসকল মোক স্মৰণ কৰা"

প্ৰশ্ন: নিজে নিজৰ সৈতে কেনেধৰণৰ বার্তালাপ কৰিলে বহুত আনন্দিত হ'ব?

উত্তৰ: নিজে নিজৰ সৈতে বার্তালাপ কৰা - এই দুচকুৰে যি দেখিবলৈ পাইছো এয়াতো সকলো বিনাশ হৈযাব। মাত্ৰ আমি (আত্মাসকল) আৰু পিতাহে থাকিম। মিঠা পিতাই আমাক স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলে। এনেকুৱা কথা পাতা। একান্তত গুছি যোৱা তেতিয়া বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব।

ওঁম শান্তি। পৰমপিতা শিৱ ভগৱানে কৈছে মিঠা মিঠা সন্তানসকলে পুৰুষোত্তম সংগম যুগ খোজে প্ৰতি মনত থাকিব লাগে। এই কথাও তোমালোক সন্তানসকলে জানা সেয়াও একাদিক্ৰমে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি। এইটো বুদ্ধিত থাকিব লাগে যে আমি এতিয়া পুৰুষোত্তম সংগম যুগত পুৰুষোত্তম হৈ গৈ আছো। আৰু পিতাই ৰাৱণৰ সজাৰ পৰা আমাক মুকলি কৰিবলৈ আহিছে। চৰাইক যেনেকৈ সজাৰ পৰা মুকলি কৰি দিলে বহুত আনন্দিত উৰি সুখ অনুভৱ কৰে। তোমালোক সন্তানসকলেও জানা এইয়া ৰাৱণৰ সজা ইয়াত অনেক প্ৰকাৰৰ দুখেই দুখ। এতিয়া পিতা আহিছে এই সজাৰ পৰা মুকলি কৰিবলৈ। সকলোতো মনুষ্যই হয়। শাস্ত্ৰত উল্লেখ আছে দেৱতা আৰু অসুৰৰ যুদ্ধ লাগে পাছত দেৱতাৰ জয় হয়। এতিয়া যুদ্ধৰতো কোনো কথা নাই। তোমালোক এতিয়া অসুৰৰ পৰা দেৱতা হ'বলৈ গৈ আছা। অসুৰ ৰাৱণ অৰ্থাৎ 5 বিকাৰৰ ওপৰত তোমালোক বিজয়ী হৈছা। ৰাৱণ সম্প্ৰদায়ৰ ওপৰত নহয়। 5 বিকাৰকে ৰাৱণ বুলি কয়। বাকী কাকো জ্বলাবলগীয়া কথা নাই। তোমালোক সন্তানসকল বহুত আনন্দিত হৈছা, এতিয়া আমি এনে এখন সৃষ্টি লৈ গৈ আছো য'ত অতি গৰমো নাই অতি ঠাণ্ডাও নাই। সদায়ে বসন্ত ঋতু বিৰাজ কৰে। এতিয়া স্বৰ্গৰ বসন্ত ঋতু আহি আছে। ইয়াত বসন্ত ঋতু অলপ সময়ৰ বাবেহে আহে। তাত বসন্ত ঋতু আধা কল্পৰ কাৰণে হয়। তাত অতি গৰম নহয়। গৰমত মানুহৰ কষ্ট হয়। মৰিও যায়। এই সকলো দুখৰ পৰা মুক্ত হ'বলৈ আমাক অবিনাশী চাৰ্জনে বহুত সহজ ঔষধ দিয়ে। বাকী ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ গলেতো বহুত ঔষধৰ নাম ক'ব। ইয়াত এইজন ডাক্তৰৰ ওচৰত কোনো ঔষধ নাই। তেওঁক মাত্ৰ স্মৰণ কৰিলে সকলো ৰোগ নিৰাময় হয় আৰু ঔষধ আদি একো দৰকাৰ নহয়।

সন্তানসকলে কয় আজি আলোচনা চক্ৰ কৰিম - চাৰ্ট কেনেকৈ লিখিব লাগে? পিতাক কেনেকৈ স্মৰণ কৰিব লাগে? ইয়াৰ ওপৰত আলোচনা কৰিম। এতিয়া পিতাইতো কষ্ট নিদিয়ৈ যে বহি লৈ লিখা। কাগজ নষ্ট কৰা। প্ৰয়োজনেই নাথাকে। পিতাই মাত্ৰ কৈছে বুদ্ধিৰে পিতাক স্মৰণ কৰা। অস্তান কালত পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ চাৰ্ট ৰখা হয় জানো! ইয়াত কোনো লিখা পঢ়া কৰাৰ দৰকাৰ নাই। পিতাক কয় - বাবা, আপোনাক আমি পাহৰি যাওঁ। কোনোবাই শুনিলে কি বুলি ক'ব? কোৱাও যে আমি জীৱন্তে পিতাৰ হৈ গ'লো, কিয় হৈছা? পিতাৰ পৰা বিশ্বৰ বাদশ্বাহীৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ। তেন্তে এনেকুৱা পিতাক তোমালোকে কিয় পাহৰি যোৱা? এনেকুৱা পিতা যাৰ পৰা ইমান শ্ৰেষ্ঠ প্ৰাপ্তি হয় তেওঁক তোমালোকে স্মৰণ কৰিব নোৱাৰানে! কিমান বাৰ তোমালোকে উত্তৰাধিকাৰ লৈছা তথাপিও পাহৰি যোৱা। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ হ'লে তেওঁক স্মৰণো কৰিব লাগিব, দৈৱী গুণো ধাৰণা কৰিব লাগিব। কোনো লিখিব লাগে? প্ৰত্যেকেই নিজক এইটো সুধি চোৱা, নাৰদৰ দৃষ্টান্ত আছে। নিজে কয় বহুত ডাঙৰ ভক্ত আছিল। তোমালোকেও জানা জন্ম জন্মান্তৰৰ আমি পুৰণা ভক্ত। আমি মিঠা পিতাক স্মৰণ কৰি কিমান আনন্দিত হওঁ। যিয়ে যিমান স্মৰণ কৰে তেৱেঁই লক্ষ্মী নাৰায়ণক বৰণ কৰাৰ যোগ্য হ'বগৈ। কোনোবা দুখীয়া মানুহৰ সন্তানক যদি ধনী মানুহে তুলি লয় তেতিয়া কিমান আনন্দিত হয়। পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰকে স্মৰণ কৰি থাকে। ইয়াত এনেকুৱা বহুত আছে যাৰ বেহদৰ পিতাৰ সন্তান হৈ ৰাজ্য-ভাগ্য লোৱাৰ কথাও বুদ্ধিত উদয় নহয়। আচৰিত কথা। যি পিতাই স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলে তেওঁক স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে। পিতাই সন্তানসকলক তুলি লয়। এনেকুৱা পিতাক স্মৰণ নকৰাটো আচৰিত কথা। ঘনে ঘনে পিতা আৰু সম্পত্তি স্মৃতিত থাকিব লাগে।

পিতাই কয় - অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকল, তোমালোকে আহানেই কৰিছা তুলি ল'বৰ কাৰণে। পিতাক আহান কৰা হয়। পিতাইহে স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে আৰু স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। তোমালোকে আহানো কৰা - বাবা, আমাক পতিতসকলক আহি তুলি লোৱা। নিজেই কোৱা যে আমি পতিত, কণ্ডাল, লেতেৰা কোনো মূল্য নাই। বেহদৰ পিতাক তোমালোকে ভক্তি মাৰ্গত আহান কৰি থাকা। এতিয়া পিতাই কয় - ভক্তি মাৰ্গতো তোমালোকৰ ইমান দুখ

নাছিল। এতিয়া মানুহৰ কিমান দুখ। পিতা আহিছে যেতিয়া নিশ্চয় বিনাশৰো সময় হৈছে। তোমালোকে জানা এই যুদ্ধৰ পাছত আকৌ কিমান জন্ম, কিমান বছৰলৈ যুদ্ধৰ কোনো নামেই নাথাকিব। কেতিয়াও যুদ্ধ নালাগিব নতুবা কোনো দুখ ৰোগ আদিৰ নাম থাকিব। আজিকালিতো অনেক বেমাৰ। পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, মই তোমালোকক সকলো দুখৰ পৰা মুক্তি দিম। তোমালোকে স্মৰণেই কৰা - হে ভগৱান, তুমি আহি আমাৰ দুখ নাইকিয়া কৰা সুখ-শান্তি দিয়া। এই দুটা বস্তু সকলোৱে বিচাৰে। ইয়াত হৈছে অশান্তি। শান্তিৰ কাৰণে যি মত দিয়ে তেওঁ পুৰস্কাৰ লাভ কৰি থাকে। বেচেৰাহঁতে এইটো নাজানেই যে শান্তি বুলি কাক কোৱা হয়। শান্তিতো মিঠা পিতাৰ বাহিৰে অন্য কাৰো পৰা পাব নোৱাৰি। তোমালোকে বুজাবলৈ কিমান কষ্ট কৰা। তথাপিও বুজি নাপায়?তোমালোকে চৰকাৰলৈকো লিখিব পাৰা - মিছাতে কিয় টকা পইচা নষ্ট কৰা? শান্তিৰ সাগৰতো এজন পিতাই হয়, তেৱেঁই বিশ্বত শান্তি স্থাপন কৰে। চৰকাৰী মুখ্য বিষয়াসকলক ধুনীয়া কাগজত বহুত মাৰ্জিত ভাৱে চিঠি লিখিব লাগে। ভাল কাগজ দেখিলে ভাবিব এইখন কিজানি কোনোবা ভাল মানুহৰ চিঠি। কোৱা - তোমালোকে বিশ্বত শান্তিৰ যি কথা কোৱা সেয়া আগতে কেতিয়া আছিল যিটো আকৌ সেই ধৰণে পাম? নিশ্চয় কেতিয়াবা পাইছিলো। তোমালোকে জানা, তোমালোকে তিথি তাৰিখ সকলো উল্লেখ কৰিব পাৰা। পিতাহে আহি বিশ্বত -শান্তি-সুখ স্থাপনা কৰিছিল। সেইয়া সত্যযুগৰ সময় আছিল। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈছে সেই দৈৱীবংশৰ উদাহৰণ। ব্ৰহ্মা আৰু তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ ভূমিকাৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। মুখ্য ভাও হৈছে ব্ৰহ্মাৰ নহয় জানো। তেৱেঁই ৰথ যি ৰথৰ দ্বাৰা পিতাই ইমান কাম কৰে। নামেই হৈছে পদ্মাপদম ভাগ্যশালী ৰথ। বিচাৰ কৰা - কেনেকৈ কাৰোবাক বুজাওঁ? মনুষ্যৰ কিমান নিচা থাকে। এতিয়া তোমালোকে পিতাৰহে পৰিচয় দিব লাগে। জ্ঞানতো কেৱল জ্ঞান সাগৰ পিতাৰ ওচৰতহে আছে। তেওঁ যেতিয়া আহিব তেতিয়াহে দিব, তেতিয়ালৈকে জ্ঞানতো কোনেও দিব নোৱাৰে। ভক্তিতো সকলো ভক্তই কৰিয়ে থাকে। জ্ঞান এজন পিতাইহে দিয়ে। জ্ঞানৰ কোনো স্থায়ী কিতাপ লিখা নহয়। জ্ঞানতো কাণেৰেহে শুনিব লাগে। এই কিতাপ আদি যিবোৰ তোমালোকে ৰাখা সেয়া সকলো খন্তেকীয়া। এই সকলো বিনাশ হৈ যাব। তোমালোকে যি টোকা লিখা সেয়াও নাশ হৈ যায়। এইয়া কেৱল নিজৰ পুৰুষাৰ্থৰ কাৰণে। পিতাই কয় মূল বিষয়বিলাকৰ তালিকা উলিওৱা, তেতিয়া স্মৃতিলৈ আহিব কিন্তু এয়াতো জানা যে এই কিতাপ আদি একোৱে নাথাকিবগৈ। তোমালোকৰ বুদ্ধিত মাত্ৰ (পিতাৰ) স্মৃতিহে থাকিব। আত্মা একেবাৰে পিতাৰ সমান ভৰপূৰ হৈ যায়। বাকী এই দুচকুৰে যি পুৰণি বস্তু দেখিবলৈ পোৱা সেয়াও নাশ হৈ যাব। অন্তিমত একোৱে নাথাকিবগৈ।

পিতা হৈছে অবিনাশী চাৰ্জন। আত্মাও অবিনাশী। এটা শৰীৰ এৰি আন এটা লয়। দিনে প্ৰতিদিনে যি শৰীৰ পোৱা যায় সেয়া ছিঃছিঃ শৰীৰেই পোৱা যায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা, আমি শ্ৰেষ্ঠাচাৰী হৈ আছে। পিতায়ে শ্ৰেষ্ঠাচাৰী কৰি তোলে। সাধু সন্ত আদিয়ে জানো শ্ৰেষ্ঠাচাৰী কৰি তুলিব! পিতাই তোমালোকক শ্ৰেষ্ঠাচাৰী কৰি তোলে। পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, মই তোমালোকক নয়নত বহুৱাই লৈ যাম। আত্মাও ইয়াত নয়নতে বহে। পিতাই কয় - হে আত্মাসকল তোমালোক সকলোকে নিহাল কৰি (নয়নত সমাহিত কৰি) লৈ যাম। বাকী অলপ সময় আছে। এতিয়া যত্ন কৰা। নিজৰ অন্তৰক সোধা - মই মিঠা বাবাক কিমান স্মৰণ কৰো? “হীৰ-ৰাজা”ৰ বিকাৰৰ অৰ্থে প্ৰেম নাছিল। শাৰীৰিক প্ৰেম আছিল। মনত পৰিলেই সন্মুখত আহি গৈছিল। দুয়ো পৰস্পৰ মিলিত হৈছিল। পিতাই কয় তোমালোকো এনেকুৱা হোৱা। সেয়া হৈছে এটা জন্মৰ জন্মৰ প্ৰেমিক-প্ৰেমিকা, আৰু তোমালোক হৈছা জন্ম-জন্মান্তৰৰ। এনেকুৱা কথাবোৰ এই সময়তে হয়। “প্ৰেমিক-প্ৰেমিকা” শব্দবোৰো স্বৰ্গত নাথাকে। তেওঁলোকো পবিত্ৰ হৈ থাকে। মনতে সংকল্প উদয় হয়, সন্মুখত দেখিলে আৰু আনন্দিত হৈ যায়। তোমালোক সন্তানসকলেতো চাবলৈ একো বস্তু নাই। এই সময়ত তোমালোকে কেৱল নিজকে আত্মা বুলি ভাবা আৰু প্ৰেমিক পিতাক স্মৰণ কৰা। আত্মা বুলি ভাবি পিতাক বহুত আনন্দৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাই বুজাই থাকে ভক্তি মাৰ্গত তোমালোক এনেকুৱা প্ৰেমিকা আছিল, প্ৰেমিকৰ প্ৰতি বলিহাৰ হৈছিল। হে প্ৰিয়তম, আপুনি আহিলে আমি আপোনাৰ ওচৰত বলিহাৰ হ'ম। এতিয়া প্ৰিয়তম আহিছে, সকলোকেসুন্দৰ কৰি তুলিবলৈ। যি যেনেকুৱা হয় তেওঁ তেনেকুৱা কৰি তুলিবলৈ চেষ্টা কৰে। তোমালোক (আত্মাসকল) সুন্দৰ হৈ গ'লে তেতিয়া শৰীৰো সুন্দৰ হৈ পৰিব। আত্মাতেই খাদ (অশুদ্ধি) পৰে। এতিয়া তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া খাদ আতৰি যাব। তোমালোক সন্তানসকল ইয়ালৈ আহা, একান্ত অৱস্থা বহুত ভাল। পাদ্ৰী (পুৰোহিত) লোকসকলেও যেতিয়া গমন কৰে তেতিয়া একেবাৰে চাইলৈপত (মৌন হৈ) থাকে। হাতত মালা থাকে। কাৰো ফালে নাচায়। ধীৰে ধীৰে গৈ থাকে। তেওঁলোকে যীশুখ্ৰীষ্টক স্মৰণ কৰি থাকে। পিতাকতো নাজানেই। মোৰ কাৰণেতো কৈ দিয়ে - নাম ৰূপৰ পৰা উপৰাম। এতিয়া বিন্দুকনো দেখিব কেনেকৈ! বিন্দুকনো কেনেকৈ স্মৰণ কৰিব, সেয়া কোনেও নাজানে। তোমালোকে এতিয়া জানিছা সেই কাৰণে তোমালোক ইয়ালৈ আহা। মধুবনৰ মহিমা আছে। এইয়া হৈছে সঁচা মধুবন, য'লৈ তোমালোক আহা। যিমান সম্ভৱ তোমালোক একান্ত স্মৃতিত থাকিব। কাকোৱে নাচাব। ওপৰত চাট (পকী চাল) আছে। পিতাৰ স্মৃতিত ৰাতিপুৱা চাটলৈ উঠি যোৱা, বহুত ভাল লাগিব। ৰাতি এটা-দুটা বজাত উঠিবলৈ চেষ্টা কৰা। তোমালোক নিদ্ৰাক জয় কৰ্তোঁতাসকল প্ৰখ্যাত হোৱা। ৰাতি

সোনকালে শুই যোৱা। আকৌ 1-2 বজাত উঠি চাটলৈ গৈ একান্তত স্মৃতিৰ যাত্ৰা কৰি থাকা। বহুত জমা কৰিব লাগিব। পিতাক স্মৰণ কৰি পিতাৰ মহিমা কৰিবলৈ লাগি যোৱা। পৰম্পৰাৰ মাজতো এয়াই মত বিনিময় কৰি থাকা। পিতা কিমান মৰমৰ, তেওঁক স্মৰণ কৰিলেহে পাপ খণ্ডিত হ'ব। ইয়াত বহুত জমা কৰিব পাৰা। এই সুযোগো ইয়াত বহুত ভাল পোৱা যায়। ঘৰততো তোমালোকে কৰিব নোৱাৰা। সময়নো ক'ত পোৱা। বিশ্ববাতাবৰণ বহুত বেয়া হৈ থাকে। তাত ইমান স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকিব নোৱাৰা। এতিয়া ইয়াত লিখিবলগীয়া নো কি কথা আছে। প্ৰেমিক প্ৰেমিকাই জানো লিখে! নিজকে পৰীক্ষা কৰা মই কাকো দুখতো দিয়া নাই? কিমানক পিতাৰ স্মৃতি সোঁৱৰাই দিলো? ইয়ালৈ আমি আহিছো জমা কৰিবলৈ গতিকে ইয়াত যত্ন কৰা, ওপৰত চাটৰ একান্তত গৈ বহা। খাজনা জমা কৰা। এইয়া জমা কৰাৰে সময়। 7 দিন 5 দিনৰ কাৰণে আহিছা, মুৰুলী শূনি একান্তত গৈ বহি যোৱা। ইয়াততো ঘৰত বহি আছা। পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ কিবা অলপ জমা হৈ যাব। বহুত মাতা আছে যিসকল বন্ধনত আছে। স্মৰণ কৰে - শিৱবাবা বন্ধনৰ পৰা মুক্ত কৰা। বিকাৰৰ কাৰণে কিমান মাৰে। খেল (নাটক) দেখুৱায় নহয় - দ্ৰৌপদীৰ বস্ত্ৰ হৰণ কৰিলে। তোমালোক সকলো দ্ৰৌপদী নহয় জানো। গতিকে পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিব লাগে। পিতাই উপায়তো বহুত শুনায়। ইয়াত স্নান আদি কৰাৰো একো কথা নাই। অৱশ্যে হয় পায়খানালৈ যাবলগীয়া হ'লে স্নান নিশ্চয় কৰিব লাগে। মনুষ্যইতো স্নান কৰাৰ সময়তো কোনোবা দেৱতা বা ভগৱানক স্মৰণ কৰে। মূখ্য কথা হ'ল স্মৰণ(য়াদ)। জ্ঞানতো বহুত পাইছা। 84 চক্ৰৰ জ্ঞান আছে। আত্ম বিশ্লেষণ কৰি চোৱা। নিজক সোধা - এনেকুৱা মিঠা বাবা যিয়ে আমাক স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলে তেওঁক গোটেই দিনটোত কিমান স্মৰণ কৰিলো? মন ইফালে-সিফালে গৈতো নাথাকে? মন কলৈ যাব, এই সৃষ্টিতো নাথাকিব। এই সকলো নাশ হৈ যাব, আমি আত্মাসকল আৰু পিতাহে থাকিমগৈ। এনেকৈ নিজৰ সৈতে কথা পাতা তেতিয়া বহুত ভাল লাগিব। ইয়ালৈ যিসকল আহে তেওঁলোক বহুত পুৰণা ভক্ত, যিসকল নাহে জানিবা তেওঁলোক আজিকালিৰ ভক্ত। তেওঁলোক দেৰিকৈ আহিব। আৰম্ভণিৰ পৰা ভক্তি কৰাসকলে নিশ্চয় পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ আহিব। এইয়া হ'ল গুপ্ত পুৰুষাৰ্থ। যিয়ে ধাৰণা কৰিব নোৱাৰে তেওঁ অলপো পুৰুষাৰ্থ নকৰিব। ইয়ালৈ তোমালোক ৰিফ্ৰেচ (পুনৰুজ্জীৱিত) হ'বৰ কাৰণেই আহা। নিজৰ কাৰণে যত্ন কৰা। ইয়াত এসপ্তাহত তোমালোকে ইমান জমা কৰিব পাৰা যি তাত 12 মাহতো কৰিব নোৱাৰা। ইয়াত 7 দিনতে সকলো অশুদ্ধি আতৰ কৰিব পাৰা। পিতাই ৰায় দিয়ে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাবাবেমুখ্যসাৰ:-**

(1) একান্তত বহি পিতাক স্মৰণ কৰি উপাৰ্জন জমাকৰিব লাগে। নিজকে পৰীক্ষা কৰিব লাগে যে স্মৰণৰ সময়ত মন ইফালে-সিফালে গৈতো নাথাকে? মই কিমান সময় অতি মিঠা পিতাৰ স্মৃতিত থাকো?

(2) সদায় এইটো আনন্দত থাকিব লাগে যে পিতাই আমাক ৰাৱণৰ জেলৰ পৰা মুক্ত কৰি দিলে, এতিয়া আমি এনে এখন সৃষ্টিলৈ গৈ আছো য'ত অতি গৰমো নাই, অতি ঠাণ্ডাও নাই। য'ত সদায়ে বসন্ত ঋতু বিৰাজমান।

বৰদান: আত্মিকনিচাৰদ্বাৰাপুৰণিসৃষ্টিকপাহৰিয়াওঁতাস্বৰাজ্যতথাবিশ্বৰাজ্যঅধিকাৰীহোৱা সংগম যুগত যি পিতাৰ সম্পত্তিৰ অধিকাৰী হয় তেৱেঁই স্বৰাজ্য আৰু বিশ্বৰাজ্যৰ অধিকাৰী হয়। আজি স্বৰাজ্য কালিলৈ বিশ্বৰাজ্য হ'ব। আজি আৰু কালিৰ কথা। এনেকুৱা অধিকাৰী আত্মা আত্মিক নিচাত থাকে আৰু নিচাই পুৰণি সৃষ্টিক সহজে পাহৰাই দিয়ে। অধিকাৰীয়ে কেতিয়াও কোনো বস্তু, ব্যক্তি, সংস্কাৰৰ অধীন হ'ব নোৱাৰে। তেওঁ হৃদৰ কথাবোৰ এৰিবলগীয়া নহয়, স্বতঃ আতৰি যায়।

স্লোগান: প্ৰতিটোচেকেও, প্ৰতিটোশ্বাস, প্ৰতিটোখাজানাসফলকৰোঁতাজনেইসফলতামূৰ্ত্তহয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!